

wse, až won nozy pschi nim spascho. Tak mějaschtej hobej pschawě społojne žyweńe.

Wotergi chojžaschtej Robinson a Pětko na mořskem bróse a stupišchtej tež na gorfu a glědaschtej do daloka. Kras běscho něbjo zyste a žeden wětschik. Pětko glědascho hobstawě do jadneje strony, glich něbėscho tam niz wizesch, kaž že Robinsonu sčascho, ako někotare sčere typcheńki. Pětko pak chopi rejomasch a spiwasch: „Wjašele, o wjašele! wošchzny kraj tam jo, tam, žož moje lube bydle!“

S togo Robinson posna, kak luby Pětkoju jogo wošchzny kraj jo a kak rady by že domoj roschił. To jomu sewsčym lubo něbėscho, lezrownož jo chwalobńe wot złowěka, gaž swoju grusdnu semje lubo ma, a až tych swojich wězej na hutschobe nošy, ako drugich luži. Robinson že bojascho, až mogal Pětko jogo spuščezisch a pschi blisčej gožbe že domoj roschisch. Won togodla jogo spytujuzy pschachascho: Někšchěł ty šašej k twojim lužam a tam pschi nich bydlisch?

Pětko: Och jo, ja by pschawě wjašokly byl, gaby šašej k nim pschisch mogal.

Robinson: Ga by tebe s nimi rad šašej złowezne měšo jědł?

Pětko: Ně, to niz, ale ja kšchěł jich huzysch, až nědeje wězej tak žiwe bysch, ale šwěrinu měšo jěscž a mloko pisch, niz pak złowezne.

Robinson: Ale gaby woni tebe šamego sežrali?

Pětko: To něbudu zynisch.

Robinson: Schał raži złowezne měšo jěže.